

Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden.

Jezus kwam in hun midden staan en zei: 'Ik wens jullie vrede!'

Na deze woorden

toonde hij hun zijn handen en zijn zijde.

De leerlingen waren blij omdat ze de Heer zagen.

Nog eens zei Jezus: 'Ik wens jullie vrede!'

Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit.'

Na deze woorden blies hij over hen heen en zei:

'Ontvang de heilige Geest.

Als jullie iemands zonden vergeven,

dan zijn ze vergeven;

vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven.'

Een van de twaalf, Tomas, ook Didymus genaamd, (dat betekent 'tweeling'), was er niet bij toen Jezus kwam.

Toen de andere leerlingen hem vertelden:

'Wij hebben de Heer gezien!' zei hij:

'Alleen als ik de wonden van de spijkers

in zijn handen zie

en met mijn vingers kan voelen,

en als ik mijn hand in zijn zijde kan leggen,

zal ik het geloven.'

Terwijl de deuren gesloten waren, kwam Jezus in hun midden staan.

'Ik wens jullie vrede!' zei hij,

en daarna richtte hij zich tot Tomas:

'Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen,

en leg je hand in mijn zijde.

Wees niet langer ongelovig, maar geloof.'

Tomas antwoordde: 'Mijn Heer, mijn God!'

Jezus zei tegen hem:

'Omdat je me gezien hebt, geloof je.

Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven.'

Jezus heeft nog veel meer wondertekens voor zijn leerlingen gedaan, die niet in dit boek staan, maar deze zijn opgeschreven opdat u gelooft dat Jezus de messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leeft door zijn naam.

Johannes 20, 19-31

'Ik wens jullie vrede!' Wie deze woorden in de mond neemt, spreekt niet alleen een vrome wens uit, maar draagt ook bij tot die vrede. Zo gaat dat in de Bijbel: woord en beleving horen onlosmakelijk bij elkaar. Echte 'vrede' – 'sjalom' – duidt op een leven dat 'goed' is, een leven in harmonie, heelheid, gemoedsrust, welzijn, ook in en zelfs ondanks moeilijke omstandigheden. 'Vrede' is dus meer dan afwezigheid van oorlog, strijd of ruzie. Het gaat om 'leven'.

De leerlingen waren bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden. Samen komen, sterkte en troost zoeken bij elkaar. Mensen doen het als iemand gestorven is. Ze delen verdriet en gemis, halen herinneringen op, eten en drinken samen, vertellen verhalen. Het zijn momenten van verademing. Naast het verdriet is er ook verbondenheid, met elkaar en met de overledene. Zo zijn ook Jezus' leerlingen samen gekomen. En het betekende zoveel dat ze bleven samen komen, telkens op de eerste dag van de week. Ze geloofden dat Jezus in hun midden was. Dat gaf hen 'vrede'.

Door die bijeenkomsten hebben ze zich gezonden gevoeld om het werk van Jezus voort te zetten. Zoals de Vader Hem had uitgezonden, zo zond Hij hen. Ze stonden er niet alleen voor, zoals Hij hen beloofd had. Ze voelden zich gedragen door de heilige Geest. Met die kracht gingen ze op weg, in Jezus' spoor, vol vertrouwen. De 'vrede' die ze zelf teruggevonden hadden, hebben ze op hun beurt met andere mensen gedeeld. En in die taak hebben ze zelf ook weer 'vrede' gevonden.

Een belangrijk element daarbij was zonden vergeven. Die zonden waren niet alleen de

persoonlijke schuld van mensen. In de joodse wereld werden veel mensen als 'zondaars' bestempeld, omdat ze niet leefden volgens de regels van de Thora. Jezus was daar tegen ingegaan. Ook zijn leerlingen hebben die zogenaamde 'zonden' van mensen weggenomen. En ook de vergeving van persoonlijke zonden was een bron van vrede.

Uiteraard werd er ook getwijfeld. Tomas was er een voorbeeld van. Maken we onszelf niets wijs? Koesteren we herinneringen aan Jezus of is Hij zelf in ons midden? Is het die man, in wiens lichaam de folteringen sporen hebben achtergelaten of beelden wij ons dat in? Tomas mocht twifelen en vragen stellen. Jezus wees hem niet af. Hij kreeg de nodige tijd om de littekens van het geweld onder ogen te zien en aan te raken. Precies in die confrontatie met het lijden ontdekte Tomas 'vrede' en kwam hij tot geloof: 'Mijn Heer, mijn God!'

Dat mensen – ook nu nog – 'vrede' kunnen vinden, ook al hebben ze erge en pijnlijke dingen beleefd, wordt in dit verhaal terecht een *wonderteken* genoemd. Samen komen in verbondenheid, lief en leed delen en op die manier gemeenschap worden, vergeven wat niet goed was, samen komen op de eerste dag van de week en doen wat Jezus deed, groeien in geloof doorheen vragen en twijfels, het zijn wonderse gebeurtenissen, waar wij mogen ontdekken en geloven dat de verrezen Heer ons nabij is.

Johannes geeft aan wat de bedoeling is van ons geloven: *dat u door te geloven leeft door zijn naam*. Vrede, sjalom. Nog steeds is Jezus er om leven te geven in al zijn volheid (Joh. 10, 10).

Geef vrede, Heer,
als wij samen komen
en lief en leed delen met elkaar.

Geef vrede, Heer,
als wij op de eerste dag van de week
brood en beker delen,
zoals Gij hebt voorgedaan.

Geef vrede, Heer,
als wij zoekend geloven met elkaar
en daarin groeien
ondanks en dank zij vragen en twijfels.

Geef vrede, Heer,
als wij elkaar aanvaarden zoals we zijn
en elkaars 'zonden' vergeven.

Geef vrede, Heer,
als we lijden en dood
onder ogen durven zien
en de wonden van deze wereld aanraken.

Geef vrede, Heer,
en daarin de dragende kracht
van uw heilige Geest.

Geef vrede, Heer,
laat telkens weer het wonder gebeuren
van uw aanwezigheid in ons midden:
leven in al zijn volheid.

Amen.

In het Licht van Gods Woord

*Vrede
Sjalom*